

הם לא יכזיבו!

לאחר שפועלי ישראל אמרו את דברם בבהירות לועידת ההסתדרות נערכו עתה המפלגות לזכות בקולותיהם של אנשי המעמד הבינוני.

מי מופיע בהתחרות זו ?

קודם כל, כמובן, הציונים הכלליים. אולם אופן הרכבת רשימת מועמדיהם לכנסת לא גילה תמונה מרהיבה ומישכת לב ביותר. נתגלו במפלגה זו התרוצצות של "קבוצות לחץ" למיניהן וראשית התפוררות פנימית. ראשוני "הבוחרים" היו הסוחרים, שהחליטו להופיע ברשימה עצמאית משלהם, אחריהם בתור לנטישה עומדים, כנראה, אנשי איגוד העובדים.

"המקצועי-ממכר" וההתנצחות האישית שיקפו היטב את חרדתם של עסקני הכלליים לירידת כוחה של מפלגתם בבהירות לכנסת השלישית.

גם מפא"י מתכוננת למשוך קולותיהם של אנשי המעמד הבינוני, כדי לשמור על כוחה בכנסת הבאה. כמה אומרת היא למשוך אותם ? האם בהבטחה של "סוציאליזם בימינו ?" או, אולי, במועמדותו של הרב סלדמן ?

תיציאת הבחירות לועידת ההסתדרות הוכיחו את עלית השפעתם של הפרוגרסיבים בציבור הסועלים. הבחירות לכנסת השלישית יוכיחו את חיוזק כוחה ביתר שכבות העם, וביחוד בקרב המעמד הבינוני.

ועדות לכך : הצטרפותם של חוגים ואישים רבים למפלגה, ביניהם בולטת הצטרפותו של מר ג. שוקן, עורך "הארץ" ; התקשרותם עם הפרוגרסיבים של רשימת "ליכוד" של הסוחרים ורשימת "המפנה", המייצגת את האינטליגנציה והנוער הערבי.

הציביר התאכזב משתי המפלגות הגדולות : מפא"י והציונים הכלליים. עתה הגיעה שעתם של הפרוגרסיבים. הם לא יכזיבו!

דבר המפלגה הפרוגרסיבית

אמנות

ציור

מודליאני מעין-גב

על ציור ישראלי אופייני מאלה הנמשכים כפרפרים לאורה של פאריס עיר האורות, מכה של ציור רי העולם כולו. מספר הכתב המ- שופט של העולם הזה באירופה עמוס קינן :

מודליאני מת, אבל רוחו משוטטת במוני פרגס. ערב אחד פגשתי בסלקס את רוחו של מודליאני.

הרוח ישב, מגודל זקן, מכורבל במעיל של שער-גמלים, בעינים כחולות, ושתק כל הערב. בסוף הערב פנה אלי בעברית צחה ושאל אם איכל להלחת לו 200 פרנק. אחר כך שכח את שמי עשר פעמים, ולבסוף הס' תכל בי בעיניו הכחולות ואמר : "גם שמי היה פעם עמוס. הכדורים נזמו או באי חיר. — זה היה נורא. ושמי היה עמוס. את מיטב שנות נעורי השקעתי שם. — אולי אתה יכול להלחת לי 200 פרנק ?"

כבר הלחתי, אמרתי.

"אח, נכון, אמר, מה שמך ? כבר שאלתי את האמריקאים האלה. אני לא מבין אותם. הם הולכים יחד עם הערבים. אני עברתי יחד עם טדי קולק בעין-גב. היית בספרד ? עבדתי שם בקטיף תפוחים, וישנתי תחת הרימונים. בטלודו, באנדלוסיה. אבל השארתי את כל התמונות בניצה, בבית-מלון. לא היה לי כסף לשלם. צריך לאסוף את כל בעלי בתי-המלון והמסעדות ולשלוח אותם לנגב. שודדים אמריקאיים כולם."

טוב למות למשך חדשים. מודליאני סתה תיק, הוציא משם נייר ועט והתחיל לרשום. הוא רשם בחסד. כשרון גדול. את התיק הקטן הזה הציל מכל בתי הס' לון שהתגורר בהם בשמונה השנים האחרונות. יש שם תחריטים ורישומים נפלאים. בארץ יכול היה לעלות לגדולה. יש לו יד של משורר.

פעם הפיץ שמועה שמת. התחילו למכור תמונות שלו, ואז קם לתחייה לחודשים. אחר נעלם, אחר חזר שוב. "איפה היית? שאלו אותו, "אחה לא מת ?"

"הייתי מת, אמר, עכשיו אני חי."

כל כך הכיסיים. פעם אחת נמלך הקונסול, מאחר שכלו כל הכיסים, ונתן למודליאני כרטיס לירושלם, והעלה אותו על האניה במארסיל. מודליאני עלה על האניה, נסח אתו שני ארגונים כבדים עם הרכה תמונות שמן יפות מאד, ובנאסולי ברה מה אנגיה ונעלם. המשטרה האיטלקית אסרה אותו, אבל הוא צייר פורטרט של מסקה הי משטרה ואו שחררו אותו. לאחר זאת השאיר את שני ארגוני התמונות בבית מלון ברומא, מפני שלא היה לו כסף לשלם.

בלילה, בסך זימן דה-פרה, ציעדות שתיים זונות על קבקבי עץ. מודליאני מחייך ולוחש באוזנו : "זהירות, אריות מס' תוככים ברחוב."

"מה, אהה, אקויסנצואליסט ?"

"לא אני צייד אריות."

נכנסים לבית קפה. תזמין אותי לקפה ? "לא."

מה, אחך, אתה שובת היום ? טוב, קנה רישום בהנחה, 200 פרנק. אני לא יכול לרשון בלילה, החיות מגרדות אותי. אצל האמריקאים יותר טוב, גורדי-שחקים. אני חי מתכנית מרשל. אבל אני משגע את כל הערבים. אולי תלחה לי 200 פרנק ?"

האשה שהחלידה בקבר. הוא מצייר 10 רישומים לערב. פורטרטים. אספר היה להציג אותם בכל מוזיאון, אבל הוא מוכר אותם כעד כוסיט יין. אם אין לו כסף תמר רת כוס קפה, הוא מוכר למלצר רישום. הוא ישן ברחוב. אין לו חפצים להשאיר בבתי המלון. אבל הוא מכיר את סיקסו ואפילו הצטלם אתו, והוא עבד ברגל את כל אירופה. מאמסטרדם עד קלבריה.

אביה של אשתו היה סוחר בגרוטאות ברזל. כשמתה אשתו, העמיד על קברה מצבה בגרוטאות ברזל. "כתבתי לו מכתב בדיו ירוק, כדי שידע. אמרתי לו שאשתי תחליד בקבר."

שובע ימים לא פגשתי אותו, אולי מת גם מודליאני מת, ואחר כך התחילו למכור את תמונותיו. אולי הלך שוב ברגל לטלודו, שם מלבלבים הרימונים. עץ הרימון נתן ריחו, בין ים-המלח ויריחו.

מלכות החיובים 1955

הנכם מכירים כבר את הזוכות

ב "מבצע החיור"

אשר בוצע עז-ידי

"העולם הזה" ו"תמרוקי תיא"

מלכת החיור 1955, עדנה כץ, אשר זכתה בשבוע שלם של בילוי חננים במלון "רמת-אביב" מצוידת בשמלות חדשות רבות.

סגניות המלכה : שרה בינשטוק ורותי הציצה, אשר זכו בכלוי סוף-שבוע נעים במלון "הנשיא" בירושלים.

תמונות מועמדות רבות נוספות פורסמו מעל עמודי "העולם הזה". הן כולן זוכות בפרסים.

אשר אותם אנו מבקשים לבוא (עם תעודת זהוי) ולקבל אצל :

א. במחוז תל-אביב והסביבה : ס. י. הימן ושות', רחוב יבנה 18 ;

ב. במחוז חיפה, הקריות והעמקים : א. ירשבסקי, רח' הרצל 14 ;

ג. בירושלים : תמרוקי "תמרה", רחוב יפו פינת המלך ג'ורג'.

מאות נערות נענו לקריאתנו ; הן צחקו והעולם נראה להן באור בהיר יותר ושמח יותר. היתה זו הצלחה מלאה. ראגי לכך שזאת תהיה גם הצלחתך האישית ועליך לזכור תמיד :

חיובי כפה מלא, ככל עת וככל שעה, ככל הזדמנות ;

חיובי כפה מלא, חשפי שיניים יפות ולבנות וזכרי ;

שיניים יפות ולבנות הודות ל-"תיא" מס'ת שיניים.

עלי והצלחתי - והצלחה רבה ב-"חיור" הבא.